

VÂ-NÛ

—
FİKİR VE
SANAT
ÂLEMİMİZE
BU HÜRRİYET
KÂFİ DEĞİLDİR

HAZIRLAYAN: TUNCAY BİRKAN

VÂ-NÛ
FİKİR VE SANAT
ÂLEMİMİZE BU HÜRRİYET
KÂFİ DEĞİLDİR

Can Miras

Fikir ve Sanat Âlemimize Bu Hürriyet Kâfi Değildir, Vâ-Nû

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Derleyen ve yayına hazırlayan: Tuncay Birkan

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Bilal Sarıteke / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5266-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750752667

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

VÂ-NÛ
FİKİR VE SANAT
ÂLEMİMİZE BU HÜRRİYET
KÂFİ DEĞİLDİR

Derleyen ve yayına hazırlayan

Tuncay Birkan

DENEME

♥can

Vâ-Nû'nun Can Yayınları'ndaki diğ er kitabı:

Asri Rüyalar, Fetif Rejimler, 2021

VÂLÂ NUREDDİN VÂ-NÛ, 1901'de doğdu. Çocukluğu Beyrut ve Selanik'te geçti. Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra kısa bir süre Viyana'da öğrenim gördü. Lisede birlikte okuduğu Nâzım Hikmet'le birlikte Milli Mücadele'ye katılmak için 1921'de Ankara'ya geçti. Daha sonra Bolu'ya öğretmen olarak gönderildiler. Yine Nâzım Hikmet'le birlikte Moskova'ya gitti ve orada yükseköğrenim gördü. 1925'te Türkiye'ye döndükten sonra gazetelere yazmaya ve çeviriler yapmaya başladı. Uzun yıllar içinde on binlerce yazı yazdı, yüzlerce metni Türkçeye çevirdi. 1936'da ailesiyle Ünye'ye yerleşti ve bir sene burada yaşadı. 1942'de yazdığı bir yazı nedeniyle er rütbesiyle Konya'ya sürgün edildi. 1945'te uzun zamandır haberleşmediği Nâzım Hikmet'i Bursa Cezaevi'nde ziyaret etti. *Akşam*, *Haber*, *Cumhuriyet*, *Tercüman*, *Havadis*, *Zafer*, *Meydan*, *Yedigün*, *Yön* gibi gazete ve dergilerde uzun yıllar yazan Vâ-Nû 1965'te sağlık sorunları nedeniyle yazmayı bıraktı, 1967'de İstanbul'da öldü.

İçindekiler

“İzler” Üzerine	17
Vâ-Nû: Bir Fıkracının Edebiyatçı Olarak Portresi - Tuncay Birkan	19
DİL	
Kelimecilikten Tabirciliğe	41
Türkçeyi Güzel Konuşanlar	42
Dil Kurulu Münasebetiyle – Dedikodular ve Hakikat	45
Öz Türkçeyi Böyle Anlıyorum!	47
Türkçe Meselesi: Lisanımızın Takip Ettiği İnkışaf Hakkında Mülahazalar	51
Kabule Mecbur Olduğumuz Bir Türkçe Kaidesi	54
Lisanı Nasıl Telakki Ediyorum?	56
Klasik Eserlerin Tercümesi ve Klasik Türkçe	58
Tiyatro Dili	60
Türkçede Ölen Kelimeler Çok, Doğan Kelimeler Az	62
Osmanlıcanın Son Devrindeki Müelliflerin Tedris Bakımından Kıymeti	64
Bugün Dil Bayramı	66
“Dildeki Anarşi”nin Tarifi	68
En Esaslı Dil Kaidesi: “Tarihilik”	71

Öz Türkçe, Latince ve Arapçanın Çarpışması	73
Dingildeyen Masa: Türkçemiz	75
Türkçeye Tercüme	77
Hayat, “Yaşantı” ve “Yaşav”	80

EDEBİYAT

İstirahate Muhtaç Laflar	83
Samimiyetsizlik	84
İthalat ve İhracat Edebiyatı	86
Edebiyat Hocalarıyla Bir Hasbıhal	88
Edebiyat Hocalarının Dikkatine	90
Bizde Edebi Mektepler	92
Bir Evliya: Tefik Fikret!	94
Muharrirlere Dair	95
Üstat Ahmet Rasim'e Dair... ..	97
Halk Edebiyatına Dair	99
Sade Suya Lapa Gibi Yazılar	101
Adaptasyonlara, Röportajlara, Anketlere Dair... ..	103
Yeni Edebiyat Neslinden Beklediklerimiz	106
Necip Fazıl Kısakürek ve Eseri: <i>Çerçeve</i>	109
Bir Genç Şairin Üç Sualine Üç Cevap	111
Muharririn Efendisi	113
İstanbul Dışındaki Vatanın Edebiyatımızda Mevkisi ...	116
Parlamak Zorluğu	118
Parlak Nazariyenin Vardığı Sönük Netice	120
Şiir Nazariyelerine Dair	122
Türk Gözlüğüyle Türkiye'ye Bakış	125
Her Gördüğümüz Sakallıyı Babamız Sanmayalım! ...	127
Roman Tekniği	130
Bir Gençle Edebiyat Hasbıhali	132

Hüseyin Rahmi	135
Divan Edebiyatı ve Yeni Edebiyat Zaviyelerinden Yahya Kemal	137
Halid Ziya'nın Nesri Genç Nesircilere Meşuk Olmalıdır	140
Heba Ettiğimiz Mahmut Yesari'ye Dair... ..	142
Cemiyet ve Şair	144
Genç Neslin Küçük Hikâyeleri ve CHP	147
Son Senelerin Güzel Şiirlerinden Biri	148
Şiir Tercümesi	151
Genç ve Yaşlı Türk Muharrirleri Ne Kazanır	153
İttihat ve Terakki Devrinde ve Cumhuriyet'te Muharrirlik Mesleği	158
Ecnebi Müelliflerin Telif Hakları	161
Güzel Sanatlar ve Makineler	163
Şair ve İdeoloji	165
Sermet Muhtar'ın Kelime, Tabir ve Cümleleri	166
Ne Neyle Ne Neva-yı Neyle... ..	168
Buhran Geçiren Muharrirlik Mesleği	170
Hececi Şairler	172
NÂZİM HİKMET	
835 <i>Satır</i>	176
Mayakovski ve Nâzım Hikmet	178
Hafıza Kuvveti	181
Açlık Grevi ve Lakaytlık Grevi	184
Nâzım Hikmet'in Son Mektubu	186
Vâlâ Nureddin Nâzım Hikmet'i Anlatıyor	188
SANAT	
Biraz da Hodbin Olalım	196

Fütürizm	198
Greta Garbo'ya Pul Yapıyorlarmış... ..	199
Seyyar Tiyatroculuk	201
<i>Karagöz + Alaturka + Saz + Tezhip + Zekâ ve Gayret</i>	203
Top Sesleri Arasında İncesaz	206
Tiyatro İnkılabı	208
Yeni Bilgiler ve Yeni Sanat	210
Estetik Sansürü	213
Kübik Camiler	214
Kübik Halılar	216

FİKRİYAT

Tevfik Fikret Bunak mıydı?	219
His ve Fikir	221
Gidişattan Memnun Olmalı Mıyız?	222
Sa'yın Bıktırıcılığı ve Yıprandırıcılığıyla Mücadele	224
Plan ve Evdeki Pazar	225
Yakılacak Kitap	228
Habeşler Medeniyet İstemiyor	230
<i>Intellectuel</i> 'in Tarifi	231
Arap Hayranlığından Garp Hayranlığına	232
Tercüme Eserleri Nasıl Okutulmalı?	233
Posta	236
Müstahsil Münevverlik Müstehlik Münevverlik	239
Ona da Çok Şükür: Ölüm İşkencesizdir!	241
Gıpta Ettiğim İki Münevverimiz	243
Mütercimlerin Çektikleri Güçlükler	245
Tatlı, Sert, Âlâ... ..	248
İnsanoğlunun İslahına Niçin İmkân Olmasın?	250

Hazin Dönüş	252
Simavna Kadısı Oğlu Şeyh Bedreddin	254
Zevkin Terbiyesi	257
Ayrıldığıımız Şark Dünyasını Yeni Neslin Tanınması İçin...	259
Milli Anane Meselesi	262
Tarih Telakkisi	264
Kendi Kendimizi Bir Metotla Yetiştirmek Meselesi	266
“Mavi Kan” Denen O Efsane...	269
“Akıl İçin Tarık Bir Değil!”	271
Keşif ve İcatların Kolektifleşmesi	273
“Salihat-ı Nisvandandır” Ne Demektir?	275
“Seni Gidi Marksist!”	277
“Hamiyet” Kelimesini Niçin Kullanmaz Olduk?	279
Hürriyet... Peki Sonra?	281
Fikir ve Sanat Dünyamıza Bu Hürriyet Kâfi Değildir	284
“Hâlâ Düşünen Başlara Hep Darbe-i Tenkil...”	287
Bir Nesil Evvel Sağ ve Sol	289
Kıymet Ölçüleri Nasıl Değişiyor...	292
Hamiyetli Adam	294
Gayriresmi Münevver Noksanı	296
Fikir Yuvaları	297
Yunus Emre'nin İdamı!	300

AHLAK

Eski Nasihatler ve Yeni Nasihatler	303
Kahramanca Ölmek ve Kahramanca Yaşamak	305
Pek Mühim Bir Ahlak Meselesi	307
Üzerine Titrenilen Şu Hayat...	309

Sevgilisinin Yüzünü Kesen Âşık	310
Terbiyede Şefkatin Rolü	313
Bu Kafa Nasıl Değişecek?	315
Affetmek ve Affetmemek	317
“Ölüm Korkusu”ndan Beter: “İhtiyarlama Korkusu” ...	319
Zırlı İnsanlar	322
Manevi Bir Temel Direği	324
Şimdiki Gençler, Bizim Nesilden Daha Ahlaklıdır	326
Züleyhaların Yusufuları ve Kamberlerin Arzuları	328
Cinsiyet Üzerindeki İstibdat	331
Tek Ölçü “Parrra” Değildir!	333

DİN

Hak Din ve Hak Dil	335
Allah Sevgisi ve Allah Korkusu	336
Dinî Ahlak Öğretimine Dair... ..	338
Müslüman Cemaat Teşkilatı	339
Dahleden Savmimize Bari Musalli Olsa... ..	341
Bir Menemen Hatırası	344
Kable'l-İslam	347
Kaba Sofuluk	348
Bu Mistik Ruh Bize Nereden Geldi?	351
Manevi Islahat	353
Yahudisiz Dünya	356

FANTEZİ YAZILAR

Beynimin İçi	358
Şarkılar ve İsimler	361
Hararetin Renkleri	362
Dost	364
Hikâyeler Nasıl Yazılır?	366

Adaptasyon Lügati	370
Dünya Güzeli Keriman Halis Hanım'ın Tahlili	372
Düz Çizgiden İllallah!	374
“İnsanlık İlerledi”	376
Çağların Peşinde	378
Aşk! İnsanı Yükselten Aşk... ..	380
Dünyanın Sahipleri İnsanlar Değildir!	382
Beşinci Efendiden Allah Korusun!	384
Bilmemek, Hayal Etmek İhtiyacına Dair... ..	387
Renklerin, Hararetin ve Seslerin Çeşnisi	389
Türkçemizde “Oturmak” Kelimesi	390
Makinelerin Zekâsı	392
Hayal Kuvveti	396
Vatanperver Kedi	398
İtibarını Kaybeden Şu Kötü Yarım Asır	401
Hayata Erken Atılmak Suretiyle Çok Yaşamak Usulü	403
Erik, Köpek ve Hürriyet Cinsleri... ..	406
Tebessüm, Sırıtiş ve Kahkaha	408
Tablo Yapan Maymuna ve Tercüme Eden Makineye Dair	410
Uzaydaki Zekâ	412

“İZLER” ÜZERİNE

Yakında 100. yılına girecek Cumhuriyet’in yazılı mirasını *yeterince* tanımıyoruz. Bunu söyleyerek, Cumhuriyet’in siyasal, ekonomik, ideolojik, kültürel, düşünsel vs. tarihine ilişkin çok sayıda inceleme ve araştırmadan elde edilen son derece değerli malzeme birikimini ve bu birikime ilişkin yine çok sayıda önemli çözümleme ve değerlendirme girişimini inkâr ediyor değiliz elbette. Ortada devasa bir arşiv var sahiden ama çok temel eksiklerle malul bir arşiv bu.

“İzler” adını verdiğimiz bu dizide yapılacak işin önemli bir boyutunu, işte bu tür eksikleri bir ucundan “tamamlama”ya çalışmak, üç-beş meraklı haricinde kimselerin hatırlamadığı veya varlığından haberdar olmadığı, gazete ve dergilerde gömülü kalmış ama bugün hâlâ söyleyecek dikkate değer şeyleri olan çeşitli yazı ve tefrikaları, artık sadece bazı sahaflarda ve kütüphanelerde birkaç nüshası kalmış kitapları bir tür “arkeoloji” çalışmasıyla gün ışığına çıkarmak ve günümüz okurlarının dikkatine sunmak oluşturuyor denebilir kabaca. Ama meramımız bundan ibaret değil, bunu sırf “ölmüslere merhamet” gösterip yazdıklarını unutulmuşluktan kurtarmak için yapmayacağız, “miras” deyip durduğumuz şeyle ilgili bir meselemiz de olacak.

Yazarının beyan edilmiş veya edilmemiş ideolojisi ne olursa olsun, okurda, bu miras oluşturulurken çeşitli nedenlerle gözden kaçırılmış, kimisi iyice silikleşmiş “izler”i takip ederek Türkiye tarihinin, özellikle de düşünce tarihinin belli alan ve figürleri konusundaki yerleşik kanaatleri gözden geçirme

isteği yaratacak metinler olacağını umuyoruz bu diziden çıkacak kitapların. Bu kitaplarda açık veya örtük biçimlerde ama her zaman ilgiye değer bir üslupla ele alınan birçok temayı (hümanizmden insan hakları kavramlaştırmalarına, demokrasi anlayışlarından ahlak tasavvurlarına, itiraf edebiyatından edebiyat kanonunun oluşumuna, Cumhuriyet aydınının Avrupa'ya ve Osmanlı geçmişine bakışından hayvan sevgisi ve bostan kültürüne çok çeşitli temaları) kapsamlı sunuş metinleriyle tartışmaya açacağız. Türkiye'nin yerleşik bilim, felsefe, sanat, edebiyat, tiyatro, basın, psikiyatri, karikatür, gündelik hayat vs. tarihlerine, özetle düşünce tarihine mutlaka dikkate alınması gereken şerhler, dipnotlar düşen, bu çoğu unutulup gitmiş metinlerle, Cumhuriyet'in "mirası"na yeni gözlerle bakacağız. Benjamin'in tabiriyle "eskiyi yenileme"ye çalışacağız burada: Günümüz dünyasını anlama ve değiştirme çabamızda "geçmiş"in bugün bize hâlâ "kullanabileceğimiz" birçok gizli imkân ve perspektif verdiğini, silikleşse de yok olmamış, peşine düşmeye değer "izler" bıraktığını, yani o kadar geçmiş olmayabileceğini göreceğiz.

Hem tanınmış yazarlarımızın hiç bilinmeyen, bir köşede kalmış metinlerini hem de bir zamanlar çok ünlü ve etkili olsalar da bugün artık çok az kişinin hatırladığı isimlerin eserlerini analitik ve bilgilendirici olmasına özen göstereceğimiz sunuş ve/veya önsözlerle yayımlayacağımız bu dizinin, okurlarda hem bütün bu yazarların diğer eserlerine hem de yazıyla müdahil olmaya çalıştıkları tarihsel dönemlere yönelik yeni bir ilgi uyandıracığını umuyoruz.

Tuncay Birkan

VÂ-NÛ: BİR FIKRACININ EDEBİYATÇI OLARAK PORTRESİ

Tuncay Birkan

Eser

Vâlâ Nureddin Vâ-Nû, gelmiş geçmiş bütün Türk yazarlar içinde –muhtemelen Ahmet Mithat’tan sonra– Peyami Safa’yla birlikte en velut yani en çok yazmış isim olabilir. Bu tür verimler normalde sayfa veya sütun sayısı ile ölçülür; zaten 1934’te yazdığı bir yazıda, “Günde altı-yedi tane som sütun yazı yazarım. Cuması, pazarı yoktur,” demişliği de vardır ama o bu çokluğu sonraları daha çarpıcı bir biçimde, bir nakliye aracı birimiyle ifade etmiş: Şevket Rado, 15 Ocak 1945’te *Akşam* gazetesinden mesai arkadaşının muharrirliğinin yirmi beşinci yılı vesilesiyle kaleme aldığı fıkrada, Vâ-Nû’nun kendisine “bir kamyon dolusu” yazı yazdığını söylediğini aktarır ve ekler: “Küçük bir hesap onun yalnız on bin kadar fıkraya yazdığını meydana çıkarır, kitapları da her halde yüzü geçmiştir.” O tarihten sonra yirmi yıl daha gazete ve dergilere yazmayı kesintisiz sürdürdüğü düşünülürse yazdıklarını sığdıracak bir kamyonla daha ihtiyaç duyulacağı anlaşılır.

Günümüz okurları o iki kamyon yazı arasından sadece hayatının son yıllarında kaleme aldığı *Bu Dünyadan Nâzım Geçti* adlı o harika, yarı biyografi-yarı otobiyografi kitabını biliyor; daha bir meraklılar ise yazdığı, uyarladığı veya çevirdiği çok sayıda popüler romandan sahaflara ulaşabilen 10-15 tane-sini bulabilirler epey zorlanarak. Zaten kitaplaşmamış roman-

ları, kitaplaşmış olanlardan kat kat fazladır (Piyasada Vâ-Nû hakkında bulunabilen tek kitap olan *İnsan ve Eser: Vâlâ Nuret-tin Vâ-Nû*'da (Etkin, 2012) Selçuk Atay kitaplaşan 21 telif, 19 çeviri romanı varken gazete sayfalarında kalan 39 telif, 47 çeviri romanı olduğunu belirtir ki romanlarıyla özel olarak ilgilenmediğim halde ben de Atay'ın çalışmasında zikredilmeyen beş-on romanını daha gördüm.) Kendi adıyla veya "Hatice Süreyya", "Hikâyecî" gibi müstear isimlerle yazdığı, uyarladığı veya çevirdiği binlerce hikâyesinden çok azı kitaplaşmış. Yazdığı ve çevirdiği piyesler ve radyo skeçlerine ulaşmak pek mümkün görünmüyor. İlkgençliğinde hece vezniyle yazdığı ciddi sayıda şiiri de sadece hececiler veya Nâzım Hikmet üzerine çalışan araştırmacılar ve bir avuç özel meraklı biliyordur.

Bu daha klasik anlamda "edebî" türler dışında, önemli bir kısmı "Yürük Çelebi" müstearıyla yayımlanan yüzlerce röportajı; Fransız dilbilimci Jean Deny, dönemin Beyrut belediye başkanı, Kadınlar Birliği başkanı (bunu seçkiye de aldım) gibi memleketi ziyaret eden çeşitli meslek erbabı yabancılarla yaptığı özel mülakatlar; muhabir sıfatıyla ve kimini imzasıyla kimini imzasız yayımladığı binlerce haber metni; Suriye, Lübnan, Fransa, Sovyetler Birliği, İngiltere, İsrail, Yugoslavya, Almanya gibi ülkelere yaptığı gezilerin ardından yayımladığı çok sayıda gezi yazısı; kimilerini yine Yürük Çelebi adıyla kaleme aldığı, Anadolu gezilerini ve İstanbul tarihinden anekdotları içeren çok sayıda tefrikası; yıllarca her gün *Akşam* gazetesinin ilk sayfasında çıkan kısacık "Dikkatler" yazıları, yine aynı gazetede epeyce yıl devam eden "Günün Ansiklopedisi" yazıları (ansiklopedi fikrini ne denli önemsediyini birçok yazısında dile getiren Vâ-Nû'nun bu yanını da temsil edebilmek için elinizdeki seçkiye o sütunda çıkan "Şeyh Bedreddin" maddesini de ekledim); "Ali-Veli" imzasıyla yazdığı çok sayıda skecimisi fıkra; *Haber* gazetesinde epey bir süre devam ettirdiği "Sabah Gazeteleri Ne Diyorlar?" köşesinde başka gazetelerin yazarlarıyla yaptığı tatlı-sert polemikler (bunlardan da bir-iki örnek var seçkide); çok sayıda magazin ve mizah dergisine yazdığı (dönemin öncü magazin *Yedi Gün*'deki "Kadın Denen Meçhul" tefrikası çizgisinde) hafif yazılar; Hatice Süreyya imzasıyla okurların çeşitli dertlerine çözüm bulmaya çalıştığı Güzin Ablavari yazılar; *Akşam*'daki mesaisine ilave olarak yıl-

larca Burhan Cahit'le birlikte çalıştığı *Köroğlu* gazetesinde köylülere hitaben yazdığı sayısız yazı ve haber metni ... de var gazete ve dergi köşelerinde kalan benim tespit edebildiğim kadarıyla. (Tıpkı Peyami Safa gibi, Refik Halid gibi ömrü boyunca sadece yazdıklarıyla geçinen, çok gençken çok kısa bir süre bankacılık yapması sayılmazsa sadece telif veya çeviri metin üreterek hayatını kazanan az sayıda muharririmiz gibi o da tam bir “yazı makinesi” olarak çalışmak zorunda kalmış –üstelik 1940’ların başlarında evlendiği eşi Müzehher Hanım da onun gibi tam mesai metin üretmiştir– onca çalışma karşılığında elinde, ellerinde kalan tek mülk Salacak’ta yaptırdığı bahçeli bir ev olmuştur).

Bunlar arasında da gayet kıymetli çok sayıda metni var elbette ama Vâ-Nû'nun memleket edebiyat ve düşüncesine esas önemli katkısı, yukarıda Rado'nun, sayısının daha 1945'te on binlere vardığını söylediği ama daha gerçekçi bir tahminle gazetelere yazmayı sürdürdüğü 1965'e kadar sayıları en az on beş bine ulaşan fıkralarında, bugünkü tabirle köşe yazılarında aranmalıdır.¹ Zaten kendisi de bunun farkındadır, daha 1935'te bir ankete verdiği cevapta, “En kıymet vermediğim yazılarım kitap halinde basılmıştır fakat kıymet verdiğim yazıları henüz tasnif etmedim. Bunun için ihtiyar olmak ve bir köşeye çekilip boş vakit sahibi olmak lazımdır,” der (O boş vakti ancak ömrünün en son iki yılında bulabilmiştir muhtemelen ama o zaman da sağlığı elvermemiştir); yazdığı envai çeşit metin arasında

1. Bu yazıların önemli bir kısmına yıllar içinde ulaşip kendimce en önemli gördüğüm 3.200 kadarını da arşivlemiş; bu arşivleme işine de Refik Halid yazılarını topladığım sıralarda, sekiz-dokuz yıl önce sırf kendim okumak için başlamıştım. Ama tahmin edileceği üzere bir kere yakından tanımayla başladıktan sonra iş kısa zamanda ciddiye bindi; mutlaka yazılarından bir derleme yapmak gerektiğine karar verdim. Yani elinizdeki bu seçkinin ardında altı-yedi yıllık yarım mesai, yedi-sekiz aylık da tam mesai yatıyor. Bu tam mesai sırasında bu yazıların tamamını okuyup seçkiyi oluşturmak üzere elemeye çalıştım. Tabii ki çok zorlandım. Makul boyutlarda bir kitap olsun derken öldür Allah 300 küsur yazının altına inemeyince bir değil, iki kitap yapmaya karar verdik. Hemen her konuda kalem oynatıp okunmaya değer metinler üretmiş bir yazar olduğu için bu iki ciltlik seçkinin de Vâ-Nû'yu tam anlamıyla, hak ettiği kadar temsil ettiğini iddia edebilmek zor ama elimden geleni yapmaya çalıştım. Yazıları sınıflandırırken Gürol Koca'dan, metnin yayımlanması sırasında da Mustafa Çevikdoğan'dan işimi kolaylaştıran yardımlar aldım, kendilerine teşekkür ederim.

geleceğe kalacak olanların fıkraları olacağını düşünür. Özbi-
linçli bir tanıklık, kayda geçirme ve düşünme faaliyeti olarak
sürdürür fıkra yazarlığını: kendi yaşadığı dönemleri “içeriden”
anlamak isteyen müstakbel araştırmacıların günü geldiğinde
gazetelere, en çok da kendisinin yazdığı türden fıkralara başvu-
racağı, başvurması gerektiği tezini birçok yazısında dile getirir.

İki örnek vereceğim, birincisi 1947’den: “Önümüzdeki
asırların insanları şu çeyrek asır içinde memleketimizde neler
cereyan ettiğini merak ederlerse –romanlarda, hikâyelerde
hatta siyasi nutuklarda, başmakalelerde bulamadıklarını– ga-
zete fıkraçılarının gündelik yazılarında bol bol bulacaklardır.
Bol bol ve hakikate en yakın... Ömrü bir günlük sandığımız
satırlar, çarkın cilveli bir dönüşüyle bin yıllık olabilir.” (“Bur-
han Felek’in Kitabı”, *Akşam*, 25 Haziran 1947.)

İkincisi 1941’den: “Eminim şu yaşadığımız devrin Türki-
ye’sindeki hayatın ne şekilde olduğunu anlamak, bunu ilim ve
edebiyat eserlerine geçirmek isteyen müstakbel müdekkik ve
edip, her şeyden ziyade gazete fıkralarına ehemmiyet atfede-
cektir. Onlarda hayatımızın ve düşünce tarzımızın samimi bir
aynasını bulacaktır. Gelişigüzel kaleme aldığımız ibareler, Bi-
zans vakanüvislerinin ruznameleri gibi, icap ettikçe, asırlar
sonra, satır satır vesika olarak kullanılacak. Bu ne heveslendi-
ci bir tahmindir! Türk hayatını anlatmak hususunda elhabı
bozan bizim nesildir. Ecdat makale yazmamış, darbimesel söy-
lemiş.” (“İstanbul Dışındaki Vatanın Edebiyatımızdaki Mevki-
si”, *Akşam*, 2 Ocak 1941.)

Son iki cümlede kendi neslinin daha önce olmayan bir
şey başlattığı fikrine dikkat! Ben de *Dünya ile Devlet Arasında
Türk Muharriri* adlı kitabımın ikinci bölümünün önemli bir
kısmında bu başlatılanın ne olduğunu tartışmaya çalışmıştım.
Ama oradaki “Türkçede modern nesir dilini 1910’ların sonla-
rıyla 20’lerin ortalarında Falih Rıfkı, Refik Halid ve Ahmet
Haşim kurmuştur,” tezime, Vâ-Nû’nun binlerce yazısıyla ya-
kından meşgul olduğum aylardan sonra şu ilaveyi mutlaka
yapmak isterim: Bu nesir diline, gündelik hayata ait envai çeşit
fenomeni, (Refik Halid ve Haşim’de olduğu gibi) esasen hayal
gücü ve fantezi yeteneğini uyaracak şekilde kaydetmenin ve
(Falih Rıfkı’da olduğu gibi) siyaset veya ideoloji tarafından
müdahale edilip ıslah edilmek üzere işaretlemenin ötesine ge-

çerek, gerçek anlamda düşünceye konu etme kabiliyet ve kıvraklığını verenler de Vâ-Nû-Peyami Safa-Ataç üçlüsü ve kısmen de Nâzım Hikmet ve Necip Fazıl olmuştur. Bunu da 40 küsur yıl boyunca istikrarlı ve özbilinçli olarak sürdüren, Safa, Necip Fazıl ve Nâzım Hikmet gibi köşe yazarlığı kendisini daha ciddi uğraşlara girmekten alıkoyan lanet olası bir mecburiyetmiş hissini yaşamadan veya bu jeste başvurmadan, keyfini çıkarıp gururla devam ettiren tek isim Vâ-Nû'dur. (Ataç ise Ankara'ya yerleştiği 40'lardan sonra gazete yazılarında çok nadiren gündelik hayatla ilgilenmiş, kendini daha çok edebiyat sorunlarını tartışmaya ve öz Türkçecilik misyonunu vazetmeye vakfetmiştir).

Zaten bu iki ciltlik seçkiye de dahil ettiğimiz çok sayıda metinde göreceğiniz gibi, Vâ-Nû edebiyat hakkında yazarken hemen her zaman muhataplarını (bazen edebiyat araştırmacılarını, bazen öğretmenleri, bazen de genç şair ve yazarları) "edebiyat"ın kapsamını genişletmeye, sözlükçülükten ansiklopediciliğe, çeviriden folklor derlemelerine, radyo skecinden mizah yazılarına, gazete fıkralarından –diline de özen gösteren– fikir yazılarına kadar birçok nesir türünü edebiyat kapsamı içinde görmeye başlamaya davet eder. Edebiyatı o klasik şiir-roman-hikâye üçlüsüyle sınırlamak, çok dar bir bakış açısıdır ve dahası bu darlık memleketimizde söz konusu üçlünün de yenilenip gelişmesini, modern asrın okurlarına hitap edebilmesini önleyen önemli etkenlerden biridir ona göre. Yukarıda da başvurduğum ankette bunu şöyle anlatır: "Gazeteler edebiyatçıları çekti, edebiyat pratiğe geldi, ütiliter oldu... İstidatları fıkralarda, makalelerde, gazete hikâyelerinde aramalı. Edebiyatın böyle gazete sütunlarında toplanması bir realizm doğuruyor... Gazetelerde yazı yazanlar yan yana geldikleri zaman enfüsilikten [öznellikten] ayrılarak afaki [nesnel] olmaya doğru gidiyorlar ve mecburi olarak realist oluyorlar; belediyenin işlerine karışacak kadar realist." (R.A. Sevengil, *Her Gün Bir Ediple* içinde, M. Armağan [yay. haz.], Timaş Yayınları, İstanbul, 2010 [1935], s. 44). Sadece edebiyata dahil edilecek türlerin artırılmasıyla ilgili bir mesele değildir bu görüldüğü gibi: Edebiyatı, yazarın öznel his ve izlenimlerini önceden tanımlanmış türlerin teamüllerine uyarak dışavurması olarak gören anlayışın aşılması elzemdir ona göre. Dünyanın yazarın

öznelliğine iyice nüfuz etmesi, yazarın algı ve ilgi kapılarını sonuna kadar açık tutarak adeta nesnelliği/dünyayı içine alacak kadar geniş bir öznelliğe varması gerekir ki dışavurduklarının, yazdıklarının bir kıymetiharbiyesi olabilsin. Vâ-Nû elbette tam bu formülasyonu herhangi bir metninde açıkça dile getirmiş değildir; edebiyatla ilgili, buraya elbette çok sınırlı bir kısmını alabildiğimiz, çok sayıda yazısını okuduktan sonra bende oluşan izlenimi özetlemeye çalışıyorum.

1930'larda edebiyat sahnesinde seslerini duyurmaya başlayan Cahit Sıtkı, Ahmet Muhip, Ahmet Hamdi gibi yeni-hececi şairlere gaddarca "Cep Takvimi Şairleri" adını vermesi, 40'lar boyunca Garip ekolünden şairlere "küçük hisseli ve mahdut mesuliyetli şiir kooperatifi" diye isim takması bir nesil kiskançlığı ve görece muhafazakâr bir şiir ve edebiyat anlayışına sahip olması meselesinden ibaret değildir (Bunların, özellikle ikincisinin de payı vardır gerçi: Kendi neslinden sonra yazmaya başlamış birçok önemli şair ve yazarın kıymetini teslim edememiş, şair olarak biraz Dağlarca ama daha çok Celal Sılay, yazar olarak da Aziz Nesin ve Yaşar Kemal dışında pek kimseyi önemsememiştir). Demek istediğim şey, Garipçileri "ellerinde minimini fotoğraf makineleri, küçük hayatlarındaki küçük enstantaneleri çekiyorlar... Fikir ve hayatın büyük davalarına karışmıyorlar" ("Şiir Kooperatifi", *Akşam*, 27 Mart 1946) diye tarif etmesinden yola çıkarak daha iyi kavranabilir belki de: Şiir anlayışı esasen Nâzım Hikmet ve Yahya Kemal gibi iki dev ismin şiirleriyle biçimlenmiş olan Vâ-Nû, sonraki şairlerin dünyalarını fazla dar ve küçük buluyordur. Bu küçük ve dar öznelliklerin dışavurumu da doğal olarak yavanlık üretiyordur.

Yani Vâ-Nû'nun aslında edebiyatla bir ucundan ülfet kuran herkesi kendi öznel hâpishanelerinden çıkıp dünyalarını genişletmeye, mümkün olduğunca çok şeyle, aslında *her şey*'le ilgilenmeye çağırdığını söylemek mümkündür. Burada işler ilginçleşiyor. Zira Vâ-Nû her şeyle ilgilenmenin, her şeyden bahsetmenin esasen "gazete kronikçisi"nin ihtisası olduğunu düşünür ve birkaç yazısında vurgular bunu. İki örneğe yakından bakalım: 1935 yılında İstanbul'da açılan Sovyet ressamları sergisini gezip resimler hakkındaki eleştirilerini aktardığı yazısına şöyle başlar: "Bir resim münekkidi olamayacağımı biliyo-

rum. Lakin gazeteci, bilhassa gazete kronikçisi *her şey*'den bahsetmek salahiyetini kendinde görür. Çünkü bizim ihtisasımız *her telden çalmak*'tır." ("Sovyet Ressamlarının Sergisi", *Haber*, 18 Ocak 1935). 1951'de de spor yazarlarının sahasına girmesini aynı şekilde gerekçelendirir: "Bir gazete fıkracısı –ortalama bir vatandaş olarak– her mevzuya dokunur. Bu da onun ihtisasıdır. Bir şubedeki mütehassıslar, 'Acaba ortalama vatandaşlar üzerinde ne tesir bırakıyoruz?' diye gazete fıkralarını okurlar... Bir gazete fıkracısı ihtisas ölçüleri değil, içtimai ölçüler kullanarak *her telden* çalar." ("Spor Hakkında İki Zıt Fikir", *Akşam*, 16 Temmuz 1951). Burada Vâ-Nû bu her şeyle ilgilenme iştahını bütün fıkracı ve kronikçilere teşmil ediyor gibi görünse de aslında onun ilgi alanının meslektaşlarının büyük çoğunluğunda rastlanmayan benzersiz genişliği, tabiri caizse ansiklopedikliği bütün dikkatli okurlarının gözüne çarpmıştır. Birazdan bu okurların yazdıklarını örneklendireceğim. Ama bundan önce bahsettiğim "her şeyle ilgilenme" iştahını, bir önceki paragrafta anlattığım şeyin yani Vâ-Nû'nun "edebiyatın/özneliğin kapsamını genişletme" çağrısının bir uzantısı olarak gördüğümü vurgulayarak mevzuyu, kulağa pek olacak şey gibi gelmiyor ama, Derrida'yla ilintilendireceğim.

Bilindiği üzere bu ünlü Fransız felsefeci muarızları tarafından sık sık edebiyatla felsefeyi karıştırmakla, felsefeyi edebiyata indirgemekle suçlanır. Derrida'nın bir sempozyumda bu suçlamaya cevap verirken söyledikleri, Vâ-Nû'nun neden popüler kurmaca eserleriyle değil de tam da bizde hiç edebiyat kapsamında görülmemiş birçok şey de dahil olmak üzere her şeyi ama her şeyi anlatma iştahı ve enerjisiyle dolu "kronikleri" ile edebiyatçı sayılması gerektiğini anlamakta işe yaracaktır gibime geliyor. Uzunca alıntılacağım metninde "edebiyatı" gayet alışılmadık bir biçimde, "her şeyi söyleyebilme"ye izin veren ilkesel hak" olarak tanımlıyor Derrida:

Edebiyat beni tam da özel hayatın ifadesine taban tabana zıt bir şey olarak ilgilendiriyor. Edebiyat yakın tarihlere icat edilmiş, görece kısa bir tarihi olan, hukukun evrimiyle bağlantılı her türden uzlaşımın yönlendirdiği ve ilkesel olarak her şeyin söylenmesine izin veren kamusal bir kurumdur. Dolayısıyla, Avrupa tarihinin belli bir dönemi içinde, edebiyatı ta-

nımlayan şey ile hukuk ve siyasetteki bir devrim arasında derin bağlar vardır: *Belli ilkelere dayanarak, her şeyin kamuya açık olarak söylenebilmesine cevaz verilmiştir.* Başka bir deyişle, ben edebiyatın icadını, edebiyatın tarihini demokrasinin tarihinden ayıramıyorum. Edebiyat, kurmaca bahanesiyle, her şeyi söyleyebilmelidir; başka bir deyişle, edebiyat insan haklarından, ifade özgürlüğünden vs. ayrılamaz... Her halükârda, edebiyat her şeyi söyleyebilmeye izin veren ilkesel haktır ve edebiyatın büyük avantajı aynı zamanda hem siyasi hem demokratik hem de felsefi bir işlem olmasıdır; çünkü edebiyat insana felsefi bir bağlamda genellikle bastırılan soruları sorma imkânı sağlar. Doğal olarak, bu edebî kurgusal kişiyi aynı zamanda hem sorumlu (Her şeyi söyleyebilirim, böylece canımın istediğini söylemekle kalmayıp aynı zamanda kime karşı sorumlu olduğum sorusunu da sorarım) hem de sorumsuz (Canım ne isterse onu söyleyebilirim ve bunu bir şiir, bir kurmaca ya da bir roman kılığında söyleyim) kılar. Edebiyattaki bu her şeyi söyleme sorumluluğunda, kimin kime karşı ve ne için sorumlu olduğunu bilmekle ilgili siyasi bir deneyim vardır. Demokrasinin öncelikle Avrupa'daki tarihsel macerasıyla bağlantılı büyük bir şanstır bu; siyasi ve felsefi düşünce buna kayıtsız kalmamalı ve *edebiyatı özel alanla ya da ev alanıyla sınırlamamalıdır.* (“Yapıbozum ve Pragmatizm Üzerine Düşünceler”, *Yapıbozum ve Pragmatizm*, C. Mouffe [derleyen], çev. Tuncay Birkan, İletişim Yayınları, İstanbul, 2016, s. 129-130. Vurgular bana ait.)

Derrida'nın da edebiyat derken kurmaca veya şiiri örnek gösterdiği yolunda gelebilecek bariz itiraza rağmen, ben bu ilintinin hiç de benim gayretkeşliğimden ibaret olmadığında ısrar edeceğim. Bir kere Derrida bu örneği vermese de gazete kroniğinde veya yaygın tabirle fıkrada da “her şeyin kamuya açık olarak söylenebilmesine cevaz verildiği” açık olsa gerek. Ayrıca “edebiyatı özel alanla ya da ev alanıyla” sınırlamama uyarısı, tam da Vâ-Nû'nun memleket edebiyatçılarına sıkça yaptığı çağrıyla, özel hayatlarını dünyaya ve hayata açılarak, büyük, kamusal sorunlarla, felsefi meselelerle hemhal olarak genişletme çağrılarıyla epey örtüşüyor mu? Vâ-Nû'nun Türk edebiyatçılara getirdiği eleştirilerde, “Hazır asri/modern dö-

nemde edebiyat kavramı öznel hissiyatın terennümünün çok ötesine geçip yepyeni, gepgeniş ufuklar açmışken, artık ‘her şeyi’ söylemek mümkünken neden kendi küçücük ‘özel’ dünyanıza kapanıyorsunuz, çok önemli bir fırsatı kaçıyorsunuz!” feryadı da yok mu? Burada bir tür kibir de teşhis edebilecekler olabilir ama ben burada samimi bir üzüntü, “Biz kronikçi muharrirlerin hasbelkader yapmaya çalıştığımız şeyi siz ‘edip’ler de yapsanız, ‘her şeyi söyleme sorumluluğunu üstlenseniz’ çok daha fazla sayıda güçlü romanlarımız, hikâyelerimiz, şiirlerimiz olabilirdi, yazık,” hayıflanması görüyorum daha çok.¹

Ama yukarıda Vâ-Nû’nun “ilgi alanının meslektaşlarının büyük çoğunluğunda rastlanmayan benzersiz genişliği”nden söz ederken ima etmeye çalıştığım gibi, ediplere de örnek teşkil edecek geniş dünya ilgisi ve bu ilgiyi derinleştirmeyi sağlayacak zihinsel ve fikrî donanım çok az muharririmizde vardı. Vâ-Nû’nun bu özel konumunu ilk fark edip yazıya dökenlerden birinin, özel bir fıkracılık tarzının, muazzam gelişkin duyularının hükmettiği kalemiyle gündelik hayattaki en ufak dalgalanmaları bile hissedip oyuncu ve hafif bir edayla kâğıda geçiren tarzda kronikçiliğin Türkçedeki büyük öncüsü Refik Halid Karay olması şaşırtıcı değil. Karay, uzun bir sürgün döneminden sonra 1938’de memlekete döndükten sonra tanışıp uzun yıllar sürecek sıkı bir dostluk geliştirdiği Vâ-Nû’ya kısa sürede hayranlık duyacak hale gelmiş olacak ki 1941 başlarında ona ve eski dostu Ulunay’a yönelik bir metkiye yazar: “İkisi de kültür ehlidirler; iyi, devamlı ve çok okumuşlardır... Tiyatro tenkidi mi? Yaparlar. Edebî münakaşa mı? Girerler. Tarih bahisleri mi? Bilirler. Lisan meseleleri mi? Pek vukufludurlar. Belediyecilik mi? Âlâsından anlarlar. Ter-

1. Sait Faik, Vâ-Nû’yla edebiyat zevkleri görünüşte birbirine pek uymadığı, sık sık küçümsediği gazete muharrirlerine topyekûn savaş açan edebiyatçılar neslinin bir parçası olduğu halde en sevdiği fıkracı sorulduğunda onun adını vermişse (“Kimler Beğeniliyor”, *İnci*, 29 Aralık 1952); bunun nedeni, çok kişinin zannının tersine, kendi küçük özel dünyasına kapanmak yerine kendi öznelliğini envai çeşit fikre ve metne ama daha da önemlisi dünyanın bütün insanlarına, kuşlarına, balıklarına, ağaçlarına vs. açan (Deleuze olsa onun balık-oluşundan, ağaç-oluşundan dem vururdu herhalde), “her şeyi söyleme” iştahı duyan gerçek bir edebiyatçı olması, aslında alttan alta Vâ-Nû’yla aralarında bir fikir uyuşumu olmasındandır sanırım.

cüme mi? Çoğundan üstündürler. Resim, heykeltıraşlık, musiki, aruz vezni, hattı mihi, hiyeroglif, şamanizm, saymaya-yım, artık ne kadar 'izm'li, 'ji'li marifetler varsa hepsi sihirli dağarcıklarında mevcuttur... Ve bütün bunları, güler yüzle, gelin başından çiçek atarcasına, neşe saçıp zevk alarak yazılarına serpiştirirler.” (Refik Halid Karay, “İki Rind Meslekdaş”, [Tan, 22 Ocak 1941], *Bu Gazeteciler* içinde, T. Birkan [yay. haz.], İnkılap Kitabevi, İstanbul, 2014, s. 50-51.)

Ulunay'ı Vâ-Nû kadar yakından tanımasam da epey bir fikir edinecek kadar yazısını okumuşumdur: Malumatlılığı, ansiklopedik ilgi alanı vs. konularında Karay'ın tespitlerine hak verebilirim ama çok temel bir şeyin eksikliği hissedilir onda: Tutarlı bir dünya görüşü, Vâ-Nû'nun Falih Rıfkı ve Mehmet Akif için uygun gördüğü tabirle “felsefe”si yoktur. Şöyle der Vâ-Nû kendi konumuna da işaret ederek¹: “Bizde bir muharri- rin felsefesi noktasından tenkit yahut takdir edildiği pek nadirdir... Ne lüzum var ağız kalabalığına, tumturağa, ukalalığa... Felsefeli muharrir istemeyiz... Lakin her yazının, ten içinde

1. Bu konumu yahut felsefeyi biraz daha netleştirmeye çalışmakta fayda var. Vâ-Nû'nun bütün yazı hayatını kat eden bir dert var mı, sen ne gördün diye kendime sorduğumda cevap olarak aklıma şu geliyor: Vâ-Nû'nun temel derdi, yeni kurulan Cumhuriyet'i (ama dikkat: devleti değil, kamuyu!) modern, seküler bir kamusal ahlak ve bu ahlaki kurumsallaştıracak bir örgütlülük geliştirmeye teşvik etmek ve toplumsal kültürümüzün bu ahlakin geliştirilmesine engel olan yanlarını yeri geldiğinde teşhir, yeri geldiğinde de tenkit ve teşrih etmiş gibi geliyor bana. (Bu ahlakın ona göre neleri içerip neleri dışlaması gerektiğini daha belirgin bir biçimde ele aldığı yazıları birinci ciltteki “Ahlak” bölümünde, eleştiri boyutu daha öne çıkan yazıları ikinci ciltte, özellikle de “Toplumsal Kültürümüzün Eleştirisi” bölümünde toplamaya çalıştım). Lefebvre'in “gündelik hayatın eleştirisi” adını verdiği, benim de daha mütevazı bir adlandırma-yla “toplumsal kültürümüzün eleştirisi” dediğim şeydir bana kalırsa Vâ-Nû'nun 40 küsur yıl sürdürdüğü mesainin omurgası (Çetin Altan'ın özellikle 70'lerin ikinci yarısından sonra yapmaya çalıştığı şey de budur bence). Bu eleştiriden Osmanlı artığı hiyerarşi özelemleri ve “beslemelik” gibi âdetler de payını alır, memlekete gün geçtikçe daha fazla nüfuz eden kapitalizmin ivme verdiği kitlesel tüketim arzuları da. İşçisine hak tanımamayı marifet belleyen patron; tabiatla hiç bağ kurmadığı için ağaca, hayvana merhamet göstermeyen köylü ve şehirli; depreme, iş kazasına doğal afet gibi yaklaşmayı telkin eden devletli zihniyet; çocuğa insan muamelesi etmeyi de ev döşemeyi de bilmeyen izan ve zevk yoksunu aileler; kendine özel hiçbir merakları, hobileri olmayan geniş kitleler; eleştiriden hiç hoşlanmayan taşralılar; halka hitap etmeyi dar bir kelime hazinesiyle sade suya tirit yazılar yazmak sanan muharrirler... Hepsi bu tatlı dilli ama aslında amansız eleştirilerden nasiplenir.

can gibi, bir görünmez, gizli felsefesi vardır. Bu, bir zihniyet, bir tarz-ı telakki-i cihan ifade eder... (ben) umumiyetle felsefe vahdetsizliği yapmamaya çalışırım. Bir gün ırkçı, ertesi gün Marksçı, daha ertesi gün demokrat değilim... Bence şimdiki muharrirler arasında felsefede vahdetiyle en mükemmel bir şahsiyet Falih Rıfkı Atay'dır. Onun her yazısı, kariini Garpcılığa doğru çeker. Bir an ne Pierre Loti'nin tesirine kapıldığı ne de nargileden zevkle bahsettiği duyulmuştur. Bir nesil evvel de Akif tam anlamıyla vahdet sahibiydi." ("Muharrir ve Felsefe", *Haber*, 24 Ağustos 1937.)

Vâ-Nû'nun ölümünün ardından yazılanlarda da hem inanılmaz genişlikteki ilgi alanına hem de tutarlı bir dünya görüşüne sahip olduğuna dikkat çekenler olmuş. Sözelimi 60'lı yılların bambaşka ikliminde fıkra âleminin iki starından biri olan İlhan Selçuk, "Kendi çağının fıkracılarından şüphesiz başka idi," demiş. "Fıkranın gevezelik sayıldığı, patlıcan musakkasından ve Boğaz gezintilerinden söz açıldığı devirde bir şöhretti. Buna rağmen tek tek fıkraları, bir sistem ve bir görüş içine sakın sakın yerleşiyordu. Bu da onun düzenli kültürünün kendisine bağışladığı ayrıcalıktı. Türkiye'nin acı gerçeklerine kişisel acı tecrübeleri de katılınca kişiliğinin çapından daha dar kalan bir çerçeveye sığmayı kabullenmişti. ("Bu Dünyadan Vâ-Nu da Geçti", *Cumhuriyet*, 11 Mart 1967.)

Sinema ve tiyatro oyuncusu Nüvit Özdoğru da *Türk Tiyatrosu* dergisinin Ocak 1968 tarihli sayısındaki "Geçen Yılın Götürdükleri" başlıklı yazıda Vâ-Nû'ya ayırdığı kısacık bölümde ayırt edici özelliklerini değme yazardan daha iyi saptamış: "Vâlâ Nureddin Vâ-Nû eskilerin 'allame-i cihan' dedikleri aydınlarımızdandı. Nükleer silahsızlanmadan eğitim sistemimize, sal rüzgârlarından balık köftesine kadar her türlü konuda kalem oynatmasını bilirdi. Halk Türkçesinin deyimlerini, rengini, kıvraklığını aydın Türkçesiyle öyle bir bağdaştırmıştı ki yazılarının tadına doyum olmazdı. Günlüklerini -bitmesin diye- yudum yudum okuduğumu bilirim. Kaleminden bal damlardı. Sosyal konuların gazetelerde pek tutulmadığı günlerde bıkmadan usanmadan sosyal güvenlik sorununu işledi. Türkiye'yi daha güzel günlere hazırlayanlardandı... Günlükleri, şiirleri, oyunları,

çevirileri arasından seçmeler yaparak büyük bir cilt halinde toplamak yayınevlerimize düşen görevlerdendir.”¹

Ama sanırım ardından en güzel, en derinlikli yazıyı, portre sanatının büyük ustası Haldun Taner yazmış, biraz uzun aktaracağım:

On beş hatta yirmi yıl boyu Türk basınının bir numaralı fıkracısı kaldı. *Akşam*'ın sol köşesinden her gün, öyle bilgiçlik taslamadan, edebiyat yapmadan, kelimeleri atıp tutmadan, hatta biz farkında olmadan bizi uyardı... Çok rahat ve akıcı üslubunun altında bilinçli bir halk eğiticisi, bir vulgarizatör kişiliği sezilirdi. Onun sütunu bize hocalarımızın açamadığı ne pencereler açtı. Köklü bir İstanbul terbiye ve görgüsünden gelen çeşitliliği, Galatasaraylılığın verdiği ince bir esprisi, çok sevdiği Viyana'nın hayat üslubundan edindiği zarif bir Avrupalı gustosu ve nihayet Moskova günlerinin anısı bir diyalektikten örülme, kendine özgü, çok ilginç bir kültürü vardı. Düşüncelerindeki açık seçiklik, düzenlilik ve çok taraflılık buna dayanırdı. Ama okuyucularına ve dostlarına cömertçe açtığı bu hazinenin sıcaklığını başka bir şey sağlıyordu: Bu bilginin kitabı, ikinci elden bir bilgi olmayışı... Yaşam tecrübesi içinde denenmiş olması. Vâ-Nû her şeyden çok bir yaşam filozofu, bir yaşam sanatkârı idi... Vâ-Nû'yu bir cümleyle çiz deseler, “O her şeye karşı alabildiğine uyanık bir insandı,” tanımını yaparım. Her insanın bir ihtirası, bir mesleği, bir merakı oluyor. Çoğu insanın zekâsı bu alanlarda geliyor. Buna karşılık başka alanlarda güdük kalabiliyor. Oysa Vâ-Nû'nun beyninde sürülmemiş tarla yok gibi idi. Fransız İhtilali'yle ne kadar övür olmuşsa, patlıcanın besin özelliklerine karşı da o derece ilgili idi. Hiçbir gün kaçırmadığı ajans haberlerini ne kadar dikkatle dinleyip ahkâm çıkarırsa Sü-

1. Özdoğru'nun ben daha dünyaya gelmeden önce yaptığı bu çok haklı görev çağrısını, esasen “günlük”lerine (“kronik” yerine kullanıyor bu terimi sanırım Özdoğru) odaklanmış olarak da olsa, 53 yıl sonra gerçekleştirmiş olduğuma şahsen çok seviyor ve gururlanıyorum ama bu sevinç ve gurur benden çok önce yaşanmalı, hatta şu anda kütüphanemizin raflarında on-on beş ciltlik bir “Vâ-Nû Külliyyatından Seçmeler” dizisi olmalıydı.

leymaniye'nin arkitektonik estetiği üzerinde de aynı isabetli yargıları yürütebiliyordu. Yeni açmış bir yaprağın taze yeşili nasıl onu saatlerce oyalayabilirse, bir ceviz kütüğünün möble olabilmesi için ne kadar yıl, nasıl kurutulması gerektiğini de bir marangoza öğretebilirdi. Bu "uyanık" ilgi yüzünden hayatının her ânı dolu ve yoğun geçti. Bunca sene, en hasta gününde bile, onun boş bir bakışını yakalayamadım. Vâ-Nû'yu bu kadar sevimli, sıcak, hayat dolu ve genç yapan da bu idi. ("İki Sevimli Hece", *Ölürse Ten Ölür Canlar Ölesi Değil*, YKY, İstanbul, 2016, s. 144-145.)

Taner'le hemfikir olmadığım tek nokta Türkiye'nin bir numaralı fıkracısı olarak kaldığı süreyi daha uzun tutmak, mesela yirmi beş-otuz yıla uzatmak gerektiğini düşünmem herhalde. Ama Taner'in harika portresinin asıl "kendine özgü, çok ilginç bir kültürü" olduğunu söylediği cümlesinden yola devam etmek istiyorum. Orada muazzam bir yaşam deneyimine, dönem okurunun çoğunun Vâ-Nû'yu az çok tanıdığını varsayarak, sadece başlıklar halinde değiniyor Taner. Halbuki bugünün okuru için Vâ-Nû sadece büyük şair Nâzım Hikmet'in biyografisini de yazan bir dostundan ibaret. Fiziksel ya da sanal herhangi bir ansiklopediden Taner'in değinip geçtiği bu başlıkların içeriğini biraz daha doldurmak da mümkün tabii. Dahası meraklı okura *Bu Dünyadan Nâzım Geçti* kitabını da bu sefer Vâ-Nû'nun kendi hayat hikâyesine yoğunlaşarak okumasını salık vermekle de yetinebilirdim. Ama sadece yazılarında, çoğunlukla da mevzuya giriş kabilinden anlattığı birçok ayrıntı var ki o "kendine özgü" kültürünü, bilgilerinin handiyse tamamının "yaşam tecrübesi içinde denenmiş" olmasını anlamak için en azından bir kısmını anlatmak şart.

Hayat

Vâ-Nû 1901 yılının ilk aylarında doğmuş. Birkaç yazısında hayata 20. asırla aynı sıralarda başlamış olduğunun özellikle altını çizer. Babası Mehmet Nureddin üst düzey bir Osmanlı memuru, Selanik (kesin olmamakla birlikte Vâ-Nû da muhtemelen orada doğmuş) ve Beyrut valilikleri yapmış. Vâ-Nû da doğal olarak çocukluk dönemlerinin önemli bir kısmını günümüz Türkiye'sinin sınırları dışında kalan bu iki şehirde geçir-

miş. Sık sık neredeyse hiç hafızası olmadığını söylediği yakın arkadaşı Nâzım Hikmet'in tersine inanılmaz güçlü bir hafızası olan Vâ-Nû buralardaki hayatına dair çok şey hatırlar. Selanik'teyken, babası İttihat ve Terakkili olduğu için Enver ve Talat paşaların evlerine sık sık geldiklerini ve yine sık sık Üsküp ve Manastır'a gittiklerini, Meşrutiyet ilan edildiği gün yedi yaşında bir çocuk olarak Enver Paşa'nın elini öptüğünü anlatır. Eve sık gelen ricalin babasıyla konuştukları "yüksek Türkçe"ye buralardan aşına olduğu anlaşılıyor.

Daha sonra Lübnan'a geçtiklerinde babası onu Beyrut'ta (o neredeyse hep "Berut" diye yazar) üç Hintli biraderin yönettiği bir Amerikan kolejine yazdırmış. Büyük bir bahçesi olan bu okulda öğrencilere hep bir şeyler yetiştirmeyi telkin ederlermiş. Vâ-Nû'nun bu dönemle ilgili yazdıklarından tabiat ve ağaç sevgisinin temellerinin burada atılmış olduğu anlaşılıyor. Ayrıca on yaşındayken bu okulda Halepli Abdurrahman diye bir hoca ona "kum mu daha kuvvetli demir mi" diye sorarak kolektife karşı ferdi önemini anlatmış, ferdi temsil eden kumun kolektifi temsil eden demiri çizebildiğini göstermiş ("Kum mu Demir mi?", *Akşam*, 27 Ağustos 1940). Bu ders ruhunda çok derin bir yere temas etmiş olacak ki özellikle 1920'lerle birlikte bütün dünyada yükselişe geçen kolektivist hareketlerin ferdi ezme tehlikesine karşı uyarılarda bulunan çok sayıda yazı yazmıştır. İleriki yıllarda Nâzım Hikmet'le birlikte gittikleri Moskova'da birçok açıdan ikna edici bulduğunu, dünya görüşünün en önemli bileşenlerinden biri haline getirdiğini bildiğimiz Marksizmin eğitimini aldığı sıralarda etraftaki kolektivizmin bazen kendisine çok boğucu geldiğini şu satırlardan da anlıyoruz: "Bir ecnebi diyarda her şeyi umumi olan bir mektepte okurken, otelde oturan bir dostumun ara sıra ziyaretine gider; banyo dairesine, ihtiyacım olmadığı halde girerek yarım saat, bir saat, sırf kendi kendimle baş başa kalmak için kilitletir, orada 'maşeri [kolektif] insan' olmanın boğuntusundan kurtulurdum" ("Kolektif Terbiye ile Ferdi Hüviyet Arasında Muvazene", *Akşam*, 13 Ağustos 1946). 1925'te memlekete döndüğünde komünist hareketle her türlü resmî bağı koparmış olmasının ardında, belki kısmen anarşizan da denebilecek bu ferdiyetçi damarın olduğu söylenebilir (*Asri Rüyalar, Fetiş Rejimler* cildinde yer verdiğimiziz, siyaset ve iktisatla ilgili birçok yazısından da

anlaşılacağı üzere “liberalizm”e hiç sıcak bakmaz çünkü, ama bizdeki uygulamasına işçi sınıfını tamamen yok saydığı için sert itirazlar getirse de “devletçiliği” yine de ehven bir yol olarak gördüğü için anarşist sayılması mümkün değildir. Sonuçta ferde önem verse de ideolojik olarak kesinlikle, “demokratik sosyalizm” diye adlandırılabilir bir tür kolektivizmden yanadır).

Fazla hızlı gittik, geri dönelim. Babasının ağırlaşan hastalığı yüzünden Beyrut’u terk edip İstanbul’a döndüklerinde aile büyükleri, bütçeleri aslında pek elverirse de çocuklarının geleceği adına zamanın seçkin ailelerinin toplandığı Göztepe’ye yerleşirler; gençliğe daha tam adım atmamış Vâlâ’nın Beyrut’ta başlayan tabiat sevgisi burada daha da pekişir (“Çocukluğum Göztepe taraflarında geçtiği için kır, çayır, tarla tarzındaki düzlükleri çok severim. Denizi, dağları ve diğer güzellikleri bir top rak genişliğinin ufkundan temaşa eylemek apayrı zevktir.” İstanbul’un Latif Bir Kısmı, *Akşam*, 21 Şubat 1941). Vâ-Nû Kadıköy’deki “Frerler” okuluna gitmeye başlar, ama kısa bir süre sonra babası ölünce oradan alıp Galatasaray’a yatılı öğrenci olarak verirler. Annesi, biri de yeni doğan dört çocukla zor günler geçirirken, Vâlâ’nın okuldaki macerası da pek iyi başlamaz. İlk sınavda önceki okuldan zaten ezbere bildiği bir hikâye çıktığı için önce Fransızca üçüncü sınıfa alırlar ama yaptıkları Türkçe sınavında *Sabah* gazetesinin ağır terkiplerle dolu başmakalesini iyi anlayamayınca tekrar ikiye geçer. Sonra Fransızcasının da o kadar iyi olmadığı anlaşılınca bire geçirilir. Bütün okulun alay konusu olur (Bunu “Bir Hicran” adlı bir hikâyesinde anlatır). Yine de böyle kötü başlayan Galatasaray macerası ona çok şey kazandırmıştır. Ailecek de tanıştıkları Nâzım Hikmet’le esasen burada dostluk kurar. Hocalarının çoğunu da ölümlerinin ardından yazdığı yazılarda genellikle olumlu anacaktır ama en çok riyaziyeci Bedros Adruni’den aldığı formasyonu önemser: “Çalışma ve düşünce kabiliyetimin ilk teşekkülünü riyaziye muallimimiz Bedros Adruni’ye medyunum... Bu adam, riyaziye gibi kupkuru ve illallah dedirtici bir dersi, adeta sairane bir şekilde, aşkla öğretir ve bizi hayran hayran dinletirdi. Riyaziye-yi mektepte moda yapmıştı... o hâlâ nazarımda manevi bir devdir” (“İyi Hocalar”, *Haber*, 27 Temmuz 1937).

Galatasaray’ı bitirdikten sonra 1916 yılında İtibar-ı Milli Bankası’ndan aldığı bursla Viyana Ticaret Akademisi’nde ban-

kacılık eğitimi görmeye başlar. Burada, çoğu sonradan İş Bankası'nda önemli görevler üstlenen on kadar Türk öğrenciyle birlikte bir yılı aşkın süre eğitim görür ama ailesinin maddi sıkıntıları artınca 1917'de tekrar İstanbul'a dönmek zorunda kalır. Viyana kafeleri, gösteri ve eğlence merkezleriyle, Taner'in dediği gibi, onun için çok önemli bir gusto eğitim merkezi işlevi görmüştür. Özellikle müzik zevkini burada geliştirdiğini birçok yazısında anlatmıştır: "Gençliğimde o derece musiki se-verdim ki, Viyana'da tahsildeyken gişe önünde dört saat bekler, dört saat de temaşa veya konser salonunda ayakta durup ucuz yerde opera ve salon müziği dinlerdim ("Musiki ile Bayıltmak", *Akşam*, 7 Ocak 1951).

Döndükten sonra mecburen İtibar-ı Milli Bankası'nda birkaç sene memur olarak çalışır. Ama bu işi sevmez, şiir yazmayı daha çok önemsemektedir. Bankada çalışmaya devam ettiği sırada tanıştığı Celal Sahir, Yusuf Ziya ve Orhan Seyfi'yle birlikte Türkçede hececi akımın sahneye çıktığı ilk antoloji olan *Birinci Kitap*'ı yayımlarlar. Sonrasında kendi tabiriyle "sudan bir bahane" bularak bankacılığı bırakacak, kendisini bu seriyi İkinci, Üçüncü... Kitap'larla devam ettirmeye adayacak ve "yarı aç yarı tok" vaziyette zamanın edebiyat çevrelerine karışacaktır.

Ama memlekette işler hiç iyi gitmemektedir. Birinci Dünya Savaşı'nın en büyük kaybedenlerinden olduğumuz netleşmiş, İttihat ve Terakki ileri gelenleri memleketten kaçmış, İstanbul yabancı askerlerce işgal edilmiştir. Bundan sonrasını *Bu Dünyadan Nâzım Geçti*'de Vâ-Nû zaten ayrıntılı olarak (ve tabii pek güzel!) anlattığı ve birçok kişi tarafından gayet iyi bilindiği için biraz hızlı anlatacağım: Bir noktada, yakın arkadaşları Nâzım Hikmet, Yusuf Ziya ve Faruk Nafiz, yani dört genç şair Ankara'ya giderek Milli Mücadele'ye katılmaya karar verirler ve 1921 yılının ilk günü İstanbul'dan kalkan bir gemiye binerek İnebolu'ya varırlar. Ankara'dan sadece Vâ-Nû ile Nâzım'ın gelmesine izin çıkınca diğerleri geri döner. Orada karşılaştıkları Spartakist öğrencilerin anlattıklarından etkilenirler. Ankara'ya varıp yazdıkları milliyetçi şiirlerle istenenden fazla sansasyon yaratınca (çok sayıda gencin Ankara'ya gelmesinin yaratacağı "iaşe ve ibate" sorunlarından korkulmaktadır) Bolu'da öğretmenlik yapmalarının daha uygun olduğuna karar verirler. Nâzım da Vâ-Nû da Anadolu'daki hayatla ve orada

yoksulluk ve taassubun (kitapta çok daha güzel anlatır tabii Vâ-Nû: “Perişanlık, derbederlik, bilmezlik, başarmazlık, başaramazlık. Ya o pislik...”) pençesinde yaşayan insanlarla ilk defa bu yolculukta ve Bolu’daki ikametleri sırasında tanışır. Ama Vâ-Nû Anadolu’da, biri kendi isteğiyle, biri sürgün edilerek, iki kere daha ikamet edecektir.

Bir süre burada çalıştıktan sonra hem daha önce tanıştıkları Spartakistlerin hem de bir ağır ceza reisinin söylediklerinden etkilenerek devrim-sonrası Rusya’ya gitmeye karar verirler. Sonrası malum: Önce epey İttihatçının topladığı Kafkasya’da (esasen Batum, Tiflis ve Bakü’de), sonranın Kadrocusu Şevket Süreyya, eşi ve dilci (ama o sıralarda ticaretle uğraşıyordu) Giritli Ahmet Cevat’la oluşturdukları bir “sosyal aile” halinde yaşarlar. Bir müddet burada yaşadıkdan sonra Moskova’ya geçmeye karar verirler. Moskova’ya yaptıkları epey maceralı tren seyahati sırasında ülkeyi kasıp kavuran kıtlık yüzünden dev boyutlara ulaşmış açlığın ne demek olduğuna tanıklık ederler. Moskova’daki Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi’ne (KUTV) kaydolurlar. Lenin’in öleceği sıralarda alttan alta başlayan Troçki-Stalin çatışmasına birinci elden tanıklık ederler. Moskova’daki diğer üniversitelerde Troçkistler hâkimken onlarınkinde Stalinistler ağırlıktadır ama onların gönlü de epey bir süre dünya devrimi fikrini savunmaya devam eden Troçki’den yanadır (Vâ-Nû birkaç yerde Troçki’nin hitabetinden ne kadar etkilendiğini anlatır), ama Vâ-Nû sonraları Nâzım’ın Stalin tarafına geçtiğini anlatırken kendi görüşlerinin ne ölçüde değiştiği bahsine pek girmez. Sonradan yazdığı ve buraya iki tanesini aldığım çeşitli yazılarda da sanki gönlü Troçki’den yana olmakla beraber, Stalin’in “tek ülkede sosyalizm” fikrini daha gerçekçi bulduğu izlenimini aldım.

Vâ-Nû Moskova’da ağır hastalıklar geçirir, âşık olur, evlenir, hatta Hatice Süreyya adını verdiği (bu ismi sonradan kendisi müstear isim olarak da kullanacaktır) bir kızı olur ve 1925’te üniversiteyi bitirir. Dolu dolu geçen bu öğrenciliğin nasıl bir ortamda sürdüğünü beş yıl sonra yazacağı bir yazıda şöyle anlatacaktır:

Viyana’da bir, Moskova’da dört-beş seneyi, genç, heyecanlı ve hür bir muhit içinde, fikir, his, mefkûre münakaşaları, mücadeleleri yaparak geçirmişimdir ki, tadı damağımda-

dır. Sanki beşeriyetin saadet ve refahı yahut felaket ve izmihlali o gün vereceğimiz kararlara, varacağımız neticelere bağlı imiş gibi bağır bağır bağırır; ter ter tepinir; yekdiğerimizi ilzama, iknaya uğraşırdık. Ömrümüzün sonuna kadar sarsılmayacağından emin bulunduğumuz kanaatlerimiz vardı ki, ertesini gün, dershanede, profesör düşüncelerimizin yanlış olduğunu ispat edip de bizi fikrimizden caydırınca –mukaddesatının yıkıldığını gören müminler gibi– aramızda ağlayanlar olurdu... Fakat her kanaat yıkılışı ve her yeni bir kanaatin teessüsü, bizi tekâmül merdiveninde bir basamak yükseltirdi." ("Talebemiz Mefkûresiz mi?", *Akşam*, 29 Eylül 1930.)

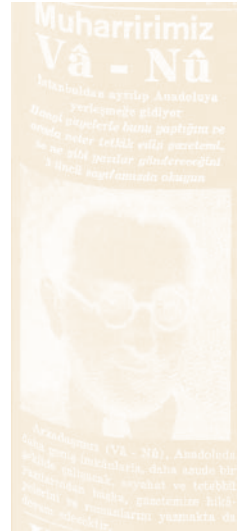
Okulu bitiren Vâ-Nû aynı yıl memlekete döner, ama eşiyile kızını memlekete getirmeyi başaramaz. Memlekete dönüşünde kendisini yine her zamanki geçim meselesi beklemektedir. Komünist üniversitesinde okuduğu için herhangi bir devlet memuriyetine giremez, zaten öyle bir beklentisi de olmadığı anlaşılıyor. *Vakit* gazetesine dışarıdan birtakım yazı ve çeviriler vermeye başlar, bir arkadaşıyla tercüme bürosu kurar. Orada da hayatının hemen her döneminde olduğu gibi inanılmaz bir tempo ve yoğunlukla çalıştığını anlarınız yazdıklarından. Aynı yıl çıkan bir fırsatı değerlendirerek bütün Akdeniz limanlarını gezen Seyyar Sergi'de tercümanlık yapar, gezi izlenimlerini de *Vakit* gazetesine yazarak gazetecilik yolunda ilk ciddi adımı atmış olur. Ama uzun yıllar sürecek gazetecilik serüveni esasen 1927'de *Akşam* gazetesine girmesiyle başlar. Buraya epey zaman sadece telif ve tercüme hikâye verir, bir süre sonra düzenli olarak fıkra yazmaya da başlar ve gazetenin kalıcı yazarı haline gelir. Bu Sunuş'un girişinde o gazetede ve diğerlerinde ne kadar çok iş ürettiğini anlattığım için işlerini anlatmaya gerek görmüyorum.

8 Nisan 1930'da ölümden döner. Nâzım Hikmet'in teyzesi Sara Hanım'la evli olan tüccar Şevket (Mocan), eşiyile Vâ-Nû arasında gizli bir ilişki olduğunu duyunca Babiâli Yokuşu'nda yazarımıza ateş eder ama gözleri şehla olduğu için yanlışlıkla *Akşam* gazetesi çalışanlarından birini vurarak yaralar. Bu olayın bir etkisi var mıdır bilinmez, gazetesi aynı yılın haziran ayında Vâ-Nû'yu uzun bir yurtdışı seyahatine gönderir. Önce Suriye'ye, sonra çocukluğunun geçtiği Beyrut'a ve Paris'e giderek aylarca kalır, gezi izlenimlerini ve hikâyelerini gazeteye düzenli olarak

yazmaya devam eder. O sıralarda İspanya büyükelçisi olan Yahya Kemal'in davetiyle bir aylığına Madrid'e de gider. İspanyol polisi Moskova'da üniversite okumuş ve kahvelerde, otel salonlarında durmadan yazı yazarken görülen bu yabancından şüphelenip kaldığı oteli basarak yazdıklarına el koyar. Neyse ki o sıralar, Atatürk'ün kendisini takip ettirdiği paranoyasına kapılmış olan Yahya Kemal, akıselimini toplayıp devreye girer de yazılar kurtulur. Bu seçkiye de aldığımız bir yazıdan Vâ-Nû'nun yine o sıralar uluslararası sularda dolaşan gemilerden birinde çalışmak üzere bir denizcilik şirketine de başvurduğunu anlıyoruz (Vâ-Nû'nun hayatında böyle ani ve büyük kararların epey çok olduğu görülüyor). Hatta kabul de almış ama cesaret edememiş. Yazıda o cesaretsizliğine hayıflanır.

1932'de de öğrenciliğinin geçtiği Moskova'ya bu kez resmî bir heyetle birlikte giderek gördüğü değişiklikleri okurlarına anlatır. 1933'te *Akşam*'dan ayrılarak Moskova yıllarından da tanıdığı Nizamettin Nazif'le ("Deli Nizam") birlikte *Hergün* gazetesini kurar. Gazete başarılı olamayıp batınca bu kez *Vakit* gazetesinin patronlarıyla birlikte *Haber Akşam Postası*'nı kurar. Öz Türkçecilik çılgınlığının zirveye çıktığı ertesi yıl, gazetede bu akıma hararetle destek verir, kendisi de örnek niteliğinde çok sayıda öz Türkçe yazı yazar; hatta bununla da kalmaz, eşi Meziyet Çürüksulu ile birlikte Türkçedeki ilk öz Türkçe roman olan *Savaştan Barışa*'yı yayımlar. Döneminin çoğu yazarı gibi bu akıma bir süre o da destek verse de sonraları, bir kısmını bu seçkide "Dil" başlığı altında topladığımız yazılardan da anlaşılacağı üzere, dilin fakirleştiği endişesiyle daha ılımlı bir sadeleşmeden yana çok sayıda önemli yazı yazar.

35 yaşına girdiği 1936 yılının sonlarında Vâ-Nû'nun yazar değil de haber olarak gazetelerde yer aldığını görürüz, yine büyük bir karar almıştır. 10 Kasım 1936 tarihli *Haber* gazetesinin ilk sayfasında yandaki haber yer alır:

Gazetenin içeriki sayfalarında Vâ-Nû bu kararı neden aldığı anlatan bir yazı yazmıştır; aynı şeyi ayrıca *Açıksöz* gazetesinde Nizamettin Nazif'e röportaj vererek de yapar. Haber Babîâlî'de sansasyon yaratır. Nihayet aralarından biri, yıllardır dillere pelesenk edilen onca, "Anadolu'ya gitmek, oralarda yaşamak, köylüyle temas etmek lazım," lafından sonra bunu yapıyordur ne de olsa! Bunun dedikodusu bir süredir yapıyor olsa da kimse İstanbul'un seçkin ailelerinden birinin kızı olan Meziyet Hanım'ın gidip Ünye gibi bir yerde yaşayacağına ihtimal vermemiştir. Üstelik Vâ-Nû'nun tabiriyle "koloni olarak", iki aile gidiyorlardır. Gerçekten de 29 Kasım'da yola çıkarlar ve Ünye'de yaşamaya başlarlar. Vâ-Nû'nun oradaki hayatı anlatan ilk "mektup"u 11 Aralık'ta yayımlanır. Önce daha sık, sonraları daha aralıklı periyotlarla 1937 yılının Ağustos ayına kadar bu yazılar devam eder.¹

1937 yılının 27 Kasım'ında ise Vâ-Nû'yu yine *Akşam* gazetesinde görürüz. Önce esasen sağlıkla ve maişetle ilgili nedenlerle Ünye'den, sonra da *Haber* gazetesinden ayrılıp kürkçü dükkânına geri dönmüştür. Nisan 1954'e kadar da bu gazetede yazmayı sürdürecektir.

1939 sonlarına doğru çok sevdiği eşini, epeydir rahatsız olduğu anlaşılan Meziyet Hanım'ı kaybeder Vâ-Nû.

1942'de batan *Refah* vapuruyla ilgili olarak yazdığı bir yazı yüzünden (bu yazıyı imzasız olarak yazmış olmalı, imzalı bir yazısını bulamadım çünkü) askere alınıp er rütbesiyle Konya'ya sürgün edilir. Oraya Meziyet Hanım'ın yakın dostlarından, kendisinin de çok iyi anlaştığı Müzehher Hanım'la birlikte gider ve orada evlenirler. Bir seneyi aşkın bir süre kaldıkları Konya'dan yazılarını düzenli olarak göndermeye devam eder ama gazete yönetimi nedense hikâye ve roman tefrikalarını yayımlamak istemediği için geçinmekte epey sıkıntı çekerler. Buradan yazdığı yazılardan bir-ikisinde bazı medeniyetsizliklerden şikâyet edince, şehrin ismini vermediği halde ahaliyi epey kızdırmış, valiye ve garnizon komutanına şikâyetler yağmıştır!

1. Çok önemli birer tanıklık niteliğindeki bu yazılardan hiçbirini bu seçkiye almadık. Önümüzdeki sene ayrı bir cilt olarak yayımlamayı planlıyoruz.

İstanbul'a döndükten sonra karıkoca maiyeti toparlamak için her zamanki yoğun tempolarının da çok üstüne çıkarak çalışmaya başlarlar ve bu tempo çok uzun süre devam eder. 1945 sonlarında Vâ-Nû, yıllardır görüşmediği, haberleşmediği kadim dostu Nâzım Hikmet'le eşi Müzehher Hanım'ın girişimleri sayesinde yeniden yazışmaya başlar. Kısa bir süre sonra şairi Bursa Cezaevi'nde ziyaret de ederler. Buzlar çözülmüştür! Yazışmalar Nâzım Hikmet'in açlık grevine yatışına ve birkaç ay sonra çıkan af sayesinde özgürlüğe kavuşmasına kadar sürecektir.

Bu sıralarda memleket de "demokrasi"ye geçmiş, çok partili bir düzen kurulmaya başlamıştır. Vâ-Nû bu dönemde inanılmaz güzellikte yazılarla kurulacak partilerin sınıfsal temelli olmadıktan sonra pek de bir anlamı olmadığını, memlekete asıl kurtuluşun "demokrasi" nutuklarıyla değil işçi ve köylülerin kendilerini temsil edecek partiler, sendikalar kurup örgütlenmesiyle geleceğini, aksi takdirde bizi bekleyen sadece "aç kalma hürriyeti" olduğunu anlatmaya çalışır okurlarına. Zaten 1930'lardan beri Türkiye'de memurlar dışındaki halk kitlelerinin sosyal güvenceye kavuşturulmasının vazgeçilmez bir hak olduğunu vurgulayan onlarca yazı yazmıştır; ölene kadar da bu konunun takipçisi olmuştur; bugün yeniden fena halde budanmaya çalışılan sosyal haklardan bir dönem toplumun geniş kesimleri yararlanabilmişse bunda Vâ-Nû'nun ısrarlı takibinin ve emeğinin de payı olduğunu söylemek hiç de abartılı olmayacaktır.

Yine aynı dönemde fikir ve ifade özgürlüğüne devletin yaptığı müdahaleleri, laiklik ilkesinden verilen ve gündelik hayata ânında, kadınlara yönelik saldırıların artması şeklinde yansıyan ödünleri sert biçimde eleştiren çok etkili yazılar da kaleme alır. Toplumda yaygınlaştırılan din tasavvurunun ilkelliğini teşhir etmekle kalmayıp tek parti döneminden miras laiklik anlayışını da eleştirir: Laik bir ülkede Sünni Müslümanlar da devletten bağımsız olarak örgütlenmelidir. Diyanet İşleri Başkanlığı'na gerek yoktur. 1930'larda ve 40'lı yılların ilk yarılarında feminizmi üst sınıf kadınlarının gereksiz meşgalesi olarak gördüğü (ama o dönemde mesela Sabiha Sertel de aynı fikirdedir), kadınları ve kadınlığı hep geleneksel, hatta yer yer

muhafazakâr terimlerle tasvir ettiği halde¹, bu saldırıların arttığı 1945-1960 arasında, onun günümüz feministlerince bile takdir edilebilecek kadın dostu yazılarının sayısının da arttığı gözlemlenir.

1950 yılına gelindiğinde Nâzım Hikmet'in açlık grevinin kamuoyunda yankı bulması için aktif bir biçimde çalışır (bu konuda yazdığı iki makalesini de ekledik seçkiye) ve hazırlayıcılarından olduğu af çağrısı metnine, çok farklı ideolojik eğilimlerden imza toplanmasında geniş çevresi sayesinde çok etkili olur.

1954'te *Akşam* gazetesinden ayrıldıktan sonra gazete değiştirme sıklığı artar. Önce *Cumhuriyet*'te, sonra *Tercüman* ve *Havadis*'te, 1960 sonrasında da *Zafer*, *Meydan* ve *Haber* gazetelerinde yazacaktır. 1960'tan sonra genellikle sağ kesime ait gazetelerde yazması eleştirilmiştir ama buralarda da kendi çizgisinden ödün verdiği söylenemez. Yine de CHP'ye yönelik eleştirilerinin dozunun epey sertleştiği görülür (ki bunlarda da genelde çok haksız sayılmaz). Bir yandan *Yön* dergisine de yazar (buraya orada çıkan iki yazısını aldık) ve çoğu yakın arkadaşı olan yeni sosyalist yazarları sık sık CHP'ye fazla hayırhah bakmamaları gerektiği konusunda uyarır. Sosyalist çevrelerle irtibatı hep sürmüştür: 1962'de Mehmet Ali Aybar'la birlikte Temel Hakları Yaşatma Derneği'ni kuran isimlerden biridir.

1965'te Nâzım'la ilgili kitabının yazımını bitirdikten bir süre sonra sağlığı kötüleşince gazetelerde yazmayı bırakmış, 1967'de tutkuyla bağlı olduğu ve dolu dolu yaşadığını şu dönemden bile anlayabileceğimiz hayata veda etmiştir. Mezar taşında Nâzım'ın şu dizeleri yazılıdır: "Güzelim dünya elveda ve merhaba kâinat!"

1. Aylin Özman, Vâ-Nû'nun bu meseledeki sorunlu bakışını şu yazısında ayrıntılı olarak örnekler ve eleştirir: "Domesticated Souls: Vâla Nureddin (Vâ-Nû) on Womanhood", *Turkish Studies* Vol. 8, Sayı 1, 137-150, Mart 2007.

DİL

Kelimecilikten Tabirciliğe

Mütarekeden sonra yazı yazmaya başlayan neslin zuhuruna kadar, edebî bir eserin *atom*'u, vahid-i kıyasisi *kelime* idi. *Kelime*'nin başlı başına bir hayatiyeti mevcuttu. Güzel kelime, çirkin kelime, şairane kelime, tenafürlü kelime, âli kelime, süfli kelime, edebî kelime, amiyane ve avamfiribane kelime ilh diye tasnifler mevcuttu. Faraza bir zamanlar “emel, mefkûre” kelimeleri, bir zamanda da “fûsun, tirşe” kelimeleri mergup sayılırdı. “Kırlı” sıfatı ve diğer bazı sıfatlar sonra –telaffuzunda tenafür vehmedildiği için– muhtelif fiil sigaları, uzun zaman edebî lügatçeden kadro harici bırakılmıştır. Edebiyat-ı Cedide ile Fecr-i Ati müntesipleri, önlerinde *El-Kamus* ile *Ahteri*¹ harıl harıl naşinide ve şairane Arabi, Farisi elfaz ararlar-mış... Derken efendim, bunun aksülameli meydana geldi: Turancılar kendilerinden evvelkilerin sarıklı cüppeli kelimelerini lisandan dehlediler, beherinin yerine Turani asıllı kelimeler bulup getirmeye çabaladılar.

1. *El-Kamusü'l-Muhit*: Firuz Âbâdî'nin 15. yüzyılda tamamladığı Arapça sözlük. *Ahteri*: Dilci Karahisarlı Muhiddin Mustafa'nın 1545 yılında tamamladığı, ilk defa 19. yüzyılda matbu olarak yayımlanan Arapça-Türkçe sözlük (Y.N.)

Prensip aynıydı: Lisanın *atom*'unu, vahid-i kıyasisini "kelime" addetmek...

Halbuki son neslin yazılarına dikkat edecek olursanız görürsünüz ki artık kelime hükümlerini kaybetmiş, yerini tabirlere, cümle şekillerine terk etmiştir. Muharririn bu devirde işlediği, incelediği cihet, –ecnebi tabiriyle– *tournure*'dir. Vahid-i kıyasi artık *tournure*'dir.

Misal göstereyim. Faraza, "Ehemiyyet verme!" denecek. Eskiler galiba bu mevkide "İhale-i sem'i itibar etme!" ve buna yakın birkaç tabir kullanabilirlerdi. Şimdiyse, "aldırma", "aldırış etme", "oralı olma", "metelik verme", "kulak asma", "ipleme", "tınma", "vazife edinme", "umurlama", "umurunda olmasın", "pabuç bırakma", "sallama", "yan çiz", "sana vız gelsin" gibi tabirleri çok kullanabilen muharrir lügatçesi en zengin olandır. Bunları kullanmak meziyet sayılıyor. Kelimeciliğin yerini tabirciliğin alması lisanı cevval, hayatiyetli bir hale sokmuştur. Genç neslin muvaffakiyetlerinden birini bunda aramalıdır.

Akşam, 30 Teşrinisani [Kasım] 1929

Türkçeyi Güzel Konuşanlar

"Söz gümüş, sükût altındır!" diye bir darbimeselimiz vardır ki bu, konuşmaktan ne kadar hoşlanmadığımızı gösterir.

Çocuklarımıza, "Sus! Ayıptır! Büyüklerin yanında laf edilmez!" terbiyesini veririz.

Sükûtileri, "Ağzı var dili yok!" diye beğeniriz. Konuşkanları, "Cırcırböceği, laf ebesi, çok bilmiş haddini bilmez!" diye istihfaf ederiz.

Bütün millet için sofraya başı bir hasbıhal mevkisidir. Bizim milli terbiyemiz mucibince ise yemek yerken laf

edilmeyecek: Ağız iki işi birden görmezmiş. Atıştırıp atıştırıp beş dakikada karnını dolduracaksın.

Kaç kereler, Matbuat Cemiyeti gibi, Güzel Sanatlar Birliği gibi münevverler içtimagâhında bulundum. Orada bile söz, kısır. Halbuki faraza bir Rus, bir Arap edebî mahfelini düşünün. Böyle yerlerde münevverler, aralarında belagat müsabakasına girişirler. O kadar güzel konuşurlar ki, birbirlerini bıkmaksızın dinlerler. Rusya'dayken, hafta geçmezdi ki bir mecliste konferansımı söz söylemek mecburiyetinde kalmayayım. Türkiye'de bir kere olsun bu mecburiyeti duyduğumu hatırlamıyorum.

Bizde sözün makbul olmamasına, binaenaleyh güzel konuşanların kıt olmasına sebep nedir? Bahsettiğim gibi, evvela anane... Sonra da cümle-i nahviyemiz: Diğer lisanlarda bir cümlenin içindeki esaslı fikir ilk önce söyleniyor; arkasından teferruat serdediliyor. Mesela, "Gördüm bir at beyaz geçerken önünden bizim evin ki Fatih'te İstanbul şehrinde," nevinde cümle kuruluşu bütün ecnebi lisanlarda caridir. Böyle kurulmuş bir cümleyi söylemeye başlarken, insan evvela "at gördüğünü" düşünüp söylüyor. Sonra "atın rengini" haber veriyor. Sonra atı "nerede gördüğünü" bildiriyor. Sonra "gördüğü yere ait mütemmim malumat" veriyor. Esas fikirden teferruata doğru gidildiği için ecnebi lisanlarda cümleye başlamak, teferruatı sonradan dimağda hazırlamak mümkündür. Halbuki Türk nahvı mucibince, "İstanbul şehrinde, Fatih'te bizim evin önünden geçerken bir beyaz at gördüm," demek için, bütün cümleyi daha evvelden dimağda hazırlamak lazımdır. Nahiv şeklimiz, ananemiz bizde hatiplerin ve güzel konuşanların nadir yetişmesine sebebiyet vermiştir.

Bizden evvelki neslin hatipleri parmakla sayılacak kadar azdı: Ömer Naci (*meeting* hatibi), Mustafa Asım Efendi, Cavit Bey (kursü hatibi), Rıza Tefvik (hoşsohbet,

Vâlâ Nureddin 'Vâ-Nû', günümüzde sadece Nâzım Hikmet'in yakın dostu ve biyograficisi olarak hatırlanıyor. Oysa çok uzun yıllar "Türkiye'nin bir numaralı fıkracısı" kabul edilmiş, hem inanılmaz genişlikteki ilgi alanıyla hem de kıvrak Türkçesiyle özellikle kendinden genç birkaç kuşak aydının büyük bir zevkle takip ettiği iyi bir yazardı. Fıkracılık mesaisini, 1920'lerin ikinci yarısından 1960'ların ortalarına kadar kesintisiz olarak, belli bir dünya görüşü etrafında sürdürmüş istisnai bir kalem adamıydı. Hep şu kaygıyı gözetmişti: Yeni kurulan Cumhuriyet'in yurttaşlarını modern, seküler bir kamusal ahlak ve bu ahlaki kurumsallaştıracak bir örgütlülük geliştirmeye teşvik etmek; toplumsal kültürümüzün bu ahlakın geliştirilmesine engel olan yanlarını tatlı bir dille ama kıyasıyla eleştirmek.

Çok farklı türlerde "iki kamyon" dolusu metin üreten Vâ-Nû en çok fıkra yazarlığını önemsiyordu; çünkü ileriki yılların araştırmacılarının onun tanıklık ettiği olağanüstü dönemi anlamak istediklerinde mutlaka fıkra yazarlarına başvuracağını düşünüyordu. Biz de onu günümüz okurlarına tanıtmak için on binlerce yazısı arasından üç yüz kadar fıkrasını iki cilt halinde sunuyoruz. *Fikir ve Sanat Âlemimize Bu Hürriyet Kâfi Değildir* cildi edebiyat, dil, din ve ahlak, fikir ve sanatla ilgili yazılarından, *Asri Rüyalara, Fetiş Rejimler* cildi ise gündelik hayatı ve toplumsal kültürümüzü eleştiren yazılarıyla çalışma hayatı ve siyasetle ilgili yazılarından bir seçki niteliğinde.

Haldun Taner, Vâ-Nû'yu şöyle anlatır: "Onun sütunu bize hocalarımızın açmadığı ne pencereler açtı. Köklü bir İstanbul terbiye ve görgüsünden gelen çeşitliliği, Galatasaraylılığın verdiği ince bir esprisi, çok sevdiği Viyana'nın hayat üslubundan edindiği zarif bir Avrupalı gustosu ve nihayet Moskova günlerinin anısı bir diyalektikten örülme, kendine özgü, çok ilginç bir kültürü vardı."

Bu yazılar, eminiz, günümüz okurları için de yeni pencereler açacak!

#izler #cumhuriyettönemi #gazeteyazıları #siyaset #ideolojiler #gündelik hayat

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

deneme

ISBN: 978-975-07-5266-7

9 789750 752667